

Emeritní vedoucí Katedry historie
Pedagogické fakulty
Západočeské univerzity v Plzni

Barbora Hanzlíčková, OCHOTNICKÉ SPOLKY NA PLASKU A
KAZNĚJOVSKU. BAKALÁŘSKÁ PRÁCE, 61 stran, 210 poznámek a 27 číslovaných příloh.
Historie se zaměřením na vzdělávání, obor D-ČJ. Vedoucí práce: doc. PaedDr. Naděžda
Morávková, Ph.D.
KATEDRA HISTORIE, FAKULTA PEDAGOGICKÁ, ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA
V PLZNI, Plzeň 2023.

Dílko slečny Hanzlíčkové jsem si přečetl s velkou chutí a zájmem. Se zadostiučiněním jsem kvitoval pro mne (jako již věkovitého „učitele učitelů dějepisu“) příjemnou skutečnost, že v souvislosti s touto bakalářskou prací se nepřímo setkávám se čtyřmi kolegy z naší Katedry historie, jedné absolventky „in spe“ a třemi bývalými oblíbenými studenty napříč generacemi (vedoucí okresního archivu, historika okresního muzea a vedoucí katedry historie i předmětné bakalářské práce). Nechci reprodukovat a sumarizovat obsah této studie, která přináší vše podstatné o vývoji ochotnického divadla v jazykově české části severního Plzeňska od druhé poloviny 19.století. Autorka využila plnou a pestrou škálu dostupných pramenů včetně dosud vydané i nevydané literatury, archivních pramenů včetně soukromých, regionálního tisku i elektronických odkazů. Opírala se i o vzpomínky, metodu orální historie využila v rozhovorech s herci (viz přílohy).

Byl jsem překvapen, jak bylo ochotnické divadlo v tomto mikroregionu oblíbené (v jakých zapadlých vesničkách se provozovalo). Z práce autorky také jasně vyplývá (což platí v českém prostředí obecně), jaké bylo zaměření a vyznění divadelních představení (autoři, komediální i historický žánr, pohádky a dramatizované pověsti, ideové poselství od čiré zábavy přes národovecké vlastenectví k politickým agitkám). Dotaz k době Pauliny Metternichové: hrálo se francouzsky, česky i německy? Co se týče dlouhé čtyřicetileté éry socialismu – jak autorka vnímá padesátá léta, „zlaté šedesátky“ a normalizační období (tady se už prvoplánová agitace vytrácí ve prospěch klasické neškodné zábavy ve stylu Lucerna?). Vystihla dobře i paradoxní zvrát po 1989 – úbytek ochotnických souborů, ale jejich vyšší kvalita? Instituce pozdního socialismu sice kulturu venkova „hlídaly“, na druhé straně i podporovaly (KSC, NF, ROH, SSM, státní podniky)? Jaké jsou současné formy podpory (kromě elánu a nadšení ochotníků)? Také by mne zajímalo, zda by mohla autorka kvantitativně zachytit frekvenci uváděných autorů (Jirásek, Tyl, Šamberk ad.) i zahraničních titulů v nové době (osvědčené francouzské frašky od Feydeau po Vebera? či od 80.let i komedie anglofonní produkce, Cooney ad.). Celkem překvapivě málo se hrál Čapek? Po revoluci ochotníci v Plzni a jinde v západních Čechách zkoušeli i Cimrmana, dokonce i Havla, Kohouta, Kunderu a jiné dříve zakázané autory (pravda bez většího trvalého ohlasu, ve sledovaném regionu nic?). Troufnu si tipnout, že trend bude směřovat i zde ke specifickému autorskému divadlu (např. dramatizace lokálně zabarvených pohádek a pověstí, či historické komediální fabulace ve stylu veleúspěšného metternichovského „muzikálu“).

Ještě jedna pochvala: anglické texty anotace i souhrnu jsou výborné. Celkově vnímám, že práce byla psána s osobním zaujetím, s odborným nadhledem, přitom čtivě, srozumitelně.

Práci hodnotím jako zdařilou i objevnou a plně vyhovující obsahem, přínosem i formálním zpracováním požadavkům kladeným na bakalářské práce. Proto doporučuji její předložení k obhajobě s hodnocením výborně.

Profesor PhDr. Jan Kumpere, CSc., recenzent

KATEDRA HISTORIE, FAKULTA PEDAGOGICKÁ, ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA
Mělník, Písek 2022

Dílo tedy Hanzlíkové jsem si přečetl a velmi jsem si zájem. Se zobrazením jsem
kvalitní pro me (jako je vědomo, učitel vědět dějiny) připomenu skutečnost, že
v souvislosti s touto bakalářskou prací se například setkávám se čtení knihy
historie, které „společně“ in me, a tímto dějiny obličejů studenty naší generace
(včetně některých učitelů, historiků včetněho mne) a vedoucí katedry historie i předmětu
pedagogiky (mezi) – těchto reprodukci a sumativní obraz této studie, která přináší vše
podstatné o vývoji odborného divadla v jazykové části své disertační práce od druhé
poloviny 19. století. Autorka využila práce a postava šla do dostupných pramenů včetně dohled
význam i nových literatur, odborných pramenů včetně sekundárních, regionálních též i
elektronických zdrojů. Úspěch se i o vzájemný, mnoho otáček historie vyvíjí v odborných
a laici (viz přílohy).

Moje první předpoklad jak bylo odborné divadlo v tomto mikrokosmu odlišné (v jakých
zajímavých věmech se provozovalo). Z této analýzy má být vidět, že plan v českém
prostoru (obor) jako bylo zaměřeno a vymezeno divadelních představení (autori, kompozice i
historický kontext) a dimenzované prvky, které poskytují od čísel záhyví jako
návaznosti vztahující k politickým agendám. Dále k době prvního Hanzlíkovy, bylo se
historicky, tedy i etnicky. Co se týče druhé dimenze tzv. sociální – jak autorka velmi
přesvědčivě „středně“ a „normálně“ odhalí (tedy se už provozované práce vyvíjí ve
prostoru českého divadla záhyví ve své vlastní). Věřím, že tato práce i představení z roku 1989
– díky odborné práci, ale jejich výstižnosti, kterou předložila sociální nic kolmu
vlastní „divadla“, na druhé straně i představení (KČM, MČM, MČM, MČM) jako
jeou součástí formy práce (kromě času s některými otáčkami). Tak by mne zajímala, zda by
tímto autorka komentářem zachytit některé aspekty divadla (jako je třeba, Tyl, Němec, ad.) i
kvalitativní stráně v nové době (ovšemže transkripce též od Píseku po Vojenský Fo
80 let i komediálního produkce, Cooney ad.). Celkově převažuje málo se jít Čapky Fo
revoluční období v Písku a jinde v západních Čechách zůstává i Cimman, dokonce i Havla.
Kobouk, Kumpere a jiné dříve zřetelné autory (převážně většinou revuční obstar, ze
dohledem regionu me). Toulání si úpon, že trend bude směřovat i zde ke specializovanému
souběžnému divadlu (např. dramatace lokální kapavých podobek a pověstí, či historické